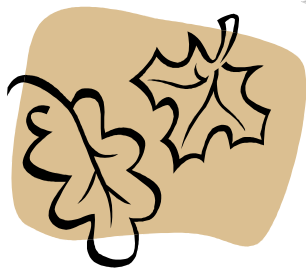

СВЕТОЗАР Ђ. РАДИШИЋ

ШВРЉУЦКАЊЕ

Свјет 142

БЕОГРАД

2016.

Copyright © 2016 Светозар Ђ. Радишић

Ова књига се не сме умножавати, прештамповати нити преносити ни у једном облику нити икаквим средством без дозволе аутора. Сва права на објављивање ове књиге задржава аутор према одредбама Закона о ауторским и сродним правима.

САДРЖАЈ

ШВРЉУЦКАЊЕ	5
УСИСИВАЧ	6
УПОМОЋ, ВОЛЕ МЕ СВИ	7
НЕМА ВИШЕ ВРАЋКЕ	8
КАД БИХ МАЛИ ОБЛАК БИО	9
САЊИН МЕДА	11
ПОСПАНЕ ОЧИ	12
САЊА И САН	13
ПОСТАЈЕМ ПРВАК	14
ОНЕ ЉУПКЕ ВРЕМЕ ЧУПКА	15
ВЕТРОВИ СА РЕКА	16
ЧЕТИРИ ЗЕКЕ	17
ОТАЏБИНА НА БИНИ	18
ЗИМА У БЕОГРАДУ	19
ИГРАЧКЕ	21
ДЕДА-МРАЗИЈАДА	22
ЗИМА ЈЕ	23
ЛАВИЋ МАЗА-ЛАЗА	24
МАШТА	25
ПРОЛЕЋЕ	26
МОЈ СЛОН	27
ВИСЕЋЕ ЖАБЕ	28
СМЕШНЕ ИГРЕ	29
СУНЧЕВЕ РЕКЕ	31
ПАТАК ДАЧА	32
НЕ ПИКА СЕ	33
РИМОВАЊЕ	34
О МАМИ И ТАТИ	35
ШТА ЈЕ ТЕБИ ГУДО, ЛУДО	36
МОЈ ТАТА ПИШЕ ПЕСМЕ ЗА ДЕЦУ	37
МАЈКИНО ВЕЛИКО СРЦЕ	38
МАМИНО СЛОВО	39
ОСМЕХНИ СЕ	41
ПИТАЋУ БАКУ	42
ДЕКИНЕ ПРИЧЕ	43

ДРУГАРИ 44
ЗЕЛЕНИ ВЕНАЦ 45
О АУТОРУ 46

ШВРЉУЦКАЊЕ

Кад бих нешто да шкрабуцнем
ја се мало замислуцнем,
у маштици замаштуцнем
и не трепнем, а лагуцнем.

Кад бих понешто да зуцнем,
ја се мало подсетуцнем,
затим мало воде гуцнем,
да у журби не замуцнем.

Кад бих некуд да шврљуцнем,
ја се мало намештуцнем,
и још мало протегнуцнем,
опустим се и сањуцнем.

УСИСИВАЧ

По кући зуји њушкало старо,
ма какво њушкало гутач прави,
аждаја љута, удав алави.
Он само уста има на глави.

Кад усред јутра оштро зазуји,
свакој се буби живот смркне.
А шта усиса и шта све сркне,
просто је чудно како не цркне.

А кад "срче" није избирач.
Он гута новац, шибице, тесто,
понеку шналу, а мрве често.
Проњушка свако скривено место.

О, не дај Боже да у нас кине,
слика би стварно била страшна.
Ми бисмо вирили к'о миш из брашна,
крцати стварима к'о стара ташна.

УПОМОЋ, ВОЛЕ МЕ СВИ

Упомоћ, воле ме сви,
или сви вешто глуме
и лепе се на мене
као жвакаће гуме.

У себи бројим до сто,
пуштам их да ме штипну
и прстом, тако, успут,
брадицу да ми пипну.

Кад крену да ме љубе,
треперим као трска.
Мени су увек била
бучна цмакања мрска.

Кад кажу: "Благо мајци,
види га, исти отац",
пожелим да ме покрије
к'о небо велик поклопац.

НЕМА ВИШЕ ВРАЋКЕ

Кад у војску пођем,
разделићу дечацима праћке
и само се осмехнути
кад чујем:
"Пуј, пуј, тачке,
нема више враћке".

Праћке ће остати у детињству,
а оно у мојим сновима.
Тамо ће лупати прозоре,
плашити врапце по крововима
и вирити из играчака,
неких других дечака.

КАД БИХ МАЛИ ОБЛАК БИО

Кад бих мали облак био,
ја бих сунце заробио,
дању бих га заклонио,
а ноћу га у сну крио.

Кад бих мали облак био,
ја бих дугу помазио,
сваку боју разанежио
и капима пољубио.

Кад бих мали облак био,
лутао бих небом чио,
све бих птице прикупио
и сунцем их позлатио.

САЊИН МЕДА

Сањин меда тужно изгледа,
крај сочне крушке и слатког меда.
Без ока, њушке и сламног ува,
нико га више и не чува.

Плаши се меда плишани,
да Сања и на шапе "нишани".
Сад знате зашто је тако тужан.
Без шапа био би заиста ружан.

Свако је вече "ревија",
јер Сања меду повија,
а кад сат откуца девет,
с медом се полако увлачи у кревет.

ПОСПАНЕ ОЧИ

Вечери сваке, бата и сека,
попију шољицу топлого млека,
па тихо пођу у сан,
к'о Звончица и Петар Пан.

Тада им причу исприча дека,
поспане очице затвара зека,
па с осмехом тону у сан
и с пољупцем за нови дан.

Усред сна се каткад буде,
да Џерија мазе и Томију суде,
па радосни лете кроз сан
скупљајући звезде себи на длан.

САЊА И САН

У животу мале Сање
све се збива у сновима,
чак и плима у очима,
кад јој сузе лицем пузе.

Сан велики, мала Сања,
тако мила тако чила,
у свом сну се изгубила,
па га збила и разбила.

Сања сама снове прави,
и од речи куле слаже.
Одгонетке малих тајни
радознале очи траже.

Је ли јава овај меца
и два зеца и переца,
ил' су опет заведене
ове мале очи снене?

ПОСТАЈЕМ ПРВАК

Моје су шале све мање мале.
Све чешће глумим ђака,
а најчешће првака.

Већ ме се моје играчке боје,
јер свака игра нова
од бројки је и слова.

Тата ме хвали: "Браво мали,
тек пет година имаш,
а све к'о стари знаш".

Сад моја бака чешља првака
и шапће, као да срећу моли:
"Дете у школи, учи да воли".

ОНЕ ЉУПКЕ ВРЕМЕ ЧУПКА

Љупко у вртићу,
из песка не излази,
а кад дође кући,
гурка се и мази.

У школици Љупко
учитеља мучи.
Не воли да црта,
не воли да учи.

На улици Љупко
галами и скаче,
кад мора у кућу
само што не плаче.

Детињство је љупко
и деца су љупка,
али време Љупке
и боцка и чупка.

ВЕТРОВИ СА РЕКА

Ветарови нежно милују косе,
плаше нам очи и љубе лице,
грле к'о сузе јутарње росе,
враћају мисли у сањалице.

Вирови брусе беле облутке,
талас по песку простире пене,
ракови њушкају дубине ћутке,
мирише вода кад ветар крене.

Реке нам нежне уздахе квасе,
лептире чикају да им се диве,
као да сјајно Сунце гасе,
муте мале таласе сиве.

Ветрови блатне обале грле,
чешљају врбе, чупкају врапце,
као рој пчела бескрају хрле
и траже лепшу песму за жапце.

ЧЕТИРИ ЗЕКЕ

Ја сам зека од сунђера,
очи су ми два кликера,
уши су ми покидане,
као кора од банане.

Ја сам зека од крпица,
мекши сам од дечјег лица,
све сам бебе измувао,
да бих зубе сачувао.

Ја сам зека од вунице,
нежан сам ко трепавице,
к'о год жели да ме има
не сме машне да ми цима.

Ја сам зека од папира,
нико не сме да ме дира,
кад ми неко уши смота,
за мене је крај живота.

ОТАЏБИНА НА БИНИ

И мама и тата,
и бака и дека
и Жућа и кућа,
и бата и сека
и облак и птице,
и брдо и река
и лептир и липа
и поље и зека,
сви су се збили на истој бини,
у комаду о отаџбини.

ЗИМА У БЕОГРАДУ

Снежни Београд дрема
у мекој, белој пижами
и као пламен, чаробним сјајем,
светли белином у тами.

У мрежи плавкастих звезда,
крије се бескрајна тама
и блиста пахуља море,
с теразијских реклама.

Кад поспане улице занеме,
светла се гасе, уморни дан спава,
снег прати буновне боеме,
Калемегдан дрема, Дунав грли Сава.

ИГРАЧКЕ

„Ја сам личност из снова”,
рече лутка од свиле.
„Глумим нежне принцезе,
мале секе и Виле”.

Тигар од пругастог плиша
рече: „Ја јастук сам меки.
На мени је малени Глиша
сањао Бенгал далеки”.

Играчке уче животу
малене секе и бате,
боље од вечерњих бајки,
које им причају тате.

ДЕДА-МРАЗИЈАДА

Био сам добар годину целу,
сека је попут принцезе била.
Деда Мраз сад је на делу,
ако нас награди права је сила.

Били смо добри годину целу.
Добар је стварно најтеже бити.
Стално смо "ручкали" супицу врелу,
јер "Он се може наљутити".

Били смо добри годину целу,
а следећу можда нећемо бити,
све деке воле децу веселу,
па ће нас макар пољубити.

ЗИМА ЈЕ

Нема дуге,
поја птица,
нема љупких љубичица.

Нема лишћа,
жишке свица,
нема сочних лубеница.

Нема пчела.
Спава меда.
Нема сласног сладоледа.

Завејаних има стаза
и дарова Деда Мраза.

Има нежних пахуљица
и румених дечијих лица.

Све су јеле опет беле.
Снешка мазе руке вреле.

Школа мали распуст даје.
За сањкање дивота је.

Зна се шта је.
Зима је.

ЛАВИЋ МАЗА-ЛАЗА

Тата цар а син му маза
– мали лавић Маза-Лаза.
Тата страх и трепет света.
Малом лаву бука смета.

Маза-Лаза игра шуге.
Провлачи се испод дуге.
Тата има нарав страшну,
Лаза жели лептир машну.

Од прашине уши стреса.
Све му прија осим мяса.
Увек прима грдње исте.
Ни шапе му нису чисте.

МАШТА

Зар ти не личи
слон на лизалицу,
краставац на жабу,
деветка на бабу,
шпагета на жицу?

Зар ти не личи
крокодил на кору,
мрки брк на четку,
тањир на беретку
и фазон на фору?

Ма, знам да ти личе,
јер машта је твоја
источиште речи,
извориште боја,
ватромет у глави
баш мајстор је прави.

ПРОЛЕЋЕ

Пролеће је пуно среће.
Све се буди и замеће.
Рода с југа на кров слеће.
Птић сањари да узлеће.
Кога зима просто неће
полетеће у пролеће.

Пролеће је доба среће.
Дрво нови шешир меће.
Лептир броји пољско цвеће.
Ветрић к'о да не зна где ће,
као добри дух се креће
залутао у пролеће.

МОЈ СЛОН

У циркусу кад сам био
нечег сам се досетио:
покупићу малог слона,
са сурлицом до балкона.

Под ушима да ме крије,
кад брат хоће да ме бије.
Од врућине да ме спаси
туширањем на тераси.

Кад ме неки проблем мучи
понашању да ме учи,
јер чуо сам да је слон
тата-мата за бон-гон.

ВИСЕЋЕ ЖАБЕ

Чаробњаци, ја нећу да сањам.
Сутра ћу звезде да покупим у шаку,
а онда ћу да пустим ухваћене свице
и све жабе из мутне теглице
и свакој ћу дати по једну жваку.

Какви ће то балони бити.
Висеће жабе са сваког крова,
свици ће глумити чаробњаке
и ноћ без звезда биће ко нова,
а ја ћу правити још луђе цаке.

Деда Мразе, ја нећу да маштам.
Одбацићу плишане меде и лопте,
позајмићу из врта љупког тигрића,
малог коалу и брзог зечића,
а вратити их натраг кад ми се прохте.

СМЕШНЕ ИГРЕ

Пингвини се пингвинају,
налики на јаја.
Уче мале пингвинчиће
„Ринге, ринге, раја”...

Мајмуни се мајмунају,
чикају се, гребу,
раздрагано мајмунчиће
бацају ка небу.

Кенгури се кенгурају,
играју се борбе,
па у игри кенгуриће
скривају у торбе.

СУНЧЕВЕ РЕКЕ

Понудио Јадран Сави
своју кућу што се плави.
Дунав нуди пола тока
да је води до истока.

Понуда јој прва годи,
била би плава и у моди.
Понуда јој друга слађа
знаће Сунце где се рађа.

Зато Дунав Саву чека
и мази је док је грли,
срећан што су једна река
што југарњем Сунцу хрли.

ПАТАК ДАЧА

Прикупио Патак Дача
сав забринут, препун беса,
једног врача, шест копача,
сву сланину са тавана,
хлеба, сира и банана,
да ухвати Гонзалеса.

Прави зид од динамита.
Шта да ради сваког пита,
јер остаће и без гаћа,
а не може да прежали
да му онај Брзи, мали,
све узима и не враћа.

Стално трућа Патак Дача:
"Слушај 'Брзи' мене мрзи
да се с тобом замлаћујем,
да те јурим, или псујем,
сад ће меткић да те тера
из пушке и револвера".

Носи пушку на рамену
Патак Дача из цртаћа
и стражари крај отвора.
Нема спора он то мора:
да научи малог створа,
ил' да плаћа, ил' да враћа.

НЕ ПИКА СЕ

Не пика се извињење
када тражиш сажаљење,
а намерно проблем правиш
и све око себе гњавиш.

Не пика се поклон мами
ако негде сама чами.
Боље јој се чешће јави.
То је за њу поклон прави.

Не пика се обећање
да ћеш лудовати мање,
јер понављаш по сто пута
иста стања уврнута.

Само се чиста истина пика,
љубав и осмех најдражег лика.
Пика се ватра твог срцуленца,
из душе твоје, дубоког зденца.

РИМОВАЊЕ

Римују се мачка и тачка.

Римују се дека и зека.

Штимују се прецизни алати.

Штимују се кућни апарати.

Римују се свиле и виле.

Римују се мајке и бајке.

Штимују се радио антене.

Штимују се понеке оцене.

Римују се чаше и флаше.

Римују се љутње и ћутње.

Штимују се вентили на чесми.

Штимују се сликови у песми.

Што се може штимовати,

то се може римовати,

јер кад песник римује,

он у ствари штимује.

О МАМИ И ТАТИ

Знам шта ми је сека
и какав род ми је бака
и шта ми дође дека,
ал' силно хтео бих знати:
шта ли је мама тати?

Знам шта ми је бата
и какав род ми је стрица
и што сам му налик "к'о слика",
ал' силно хтео бих знати:
шта ли је мама тати?

Знам шта ми је ујка
и какав род ми је тета,
и да су ко латице цвета,
ал' силно хтео бих знати:
шта ли је мама тати?

Ипак, мислим да знам:
Извор живота је љубав,
то свако може да схвати.
Ако је мајка мој извор,
онда је љубав мом тати.

ШТА ЈЕ ТЕБИ ГУДО, ЛУДО

Умива се цвет у роси.
Киша пере граду лице.
Шта је теби гудо, лудо,
волиш блато као злато?

Река купа корен врба.
Свуда влада шмрк и четка.
Шта је теби гудо, лудо,
купања су твоја ретка?

Маца мије носић мали,
дете образ, па се дичи.
Шта је теби гудо, лудо,
зар ти блато то приличи?

МОЈ ТАТА ПИШЕ ПЕСМЕ ЗА ДЕЦУ

Мој тата пише песме за децу,
Ал' песме с децом немају везе.
Пише да жабац воли перецу
и да га сањају принцезе.

Индију може да смести у Инђију,
кад нешто треба да римује,
ма не постоји на свету штимер,
који тако вешто штимује.

Он римује климу у старом Риму,
руга се слону у балону,
замишља пругу криву као дугу.

Често се питам док песму читам:
шта ће мом тати дечја тема,
кад нигде у њој деце нема?

МАЈКИНО ВЕЛИКО СРЦЕ

Пред нама је шарени живот.
Многе су ствари за бајке.
Рађање наш је почетак,
а на почетку су мајке.

Ми растемо препуни среће,
главом на грудима мајке.
У мајчином великом срцу
ствара се живот из бајке.

Већ помало схватамо живот.
Зато нам сметају бајке.
Наше је царство детињство.
Наше су царице мајке.

МАМИНО СЛОВО

Купићу ти чоколаду,
да ми не дираш помаду.
Мажи се до миле воље
с чоколадом
– то је боље.

ОСМЕХНИ СЕ

Грех је, мајко, мене тући,
чак и када стварно згрешим,
јер ја грешим кад не удем
неки проблем сам да решим.

Грех је викати на мене,
кад си љута на мог тату,
просто тераш да сву срџбу
искијам на своме брату.

Грех је гледати ме мрко,
кад ти није ни до чега,
осмехни се, биће боље,
док нас имаш, имаш свега.

ПИТАЊУ БАКУ

Питаћу баку, тако ми свега:

да ли је тата увек све знао
и био велики попут брега
и увек руке пре јела прао.

Питаћу баку: да ли је деда
грдио тату за грешке мале,
да ли се увек држао реда,
јесу ли њему сметале шале.

Питаћу баку: да ли је тата
имао исте бубе у глави,
да ли је слушао старијег брата,
или се само послушним прави.

Да ли је миран на часу био,
да ли је редовно прао зубе,
само воду и сокове пио,
и жмурио док се одрасли љубе.

ДЕКИНЕ ПРИЧЕ

Дека стари бајку прича:
 Био једном један дечак ...
 Унук на то: Мали дечак.
 Дека каже: Велик дечак.
 Унук опет: Мали дечак!
 Дека онда: Па добро... мали.
 Био једном мали дечак ...

Имао је једног зеку.
 Малог зеку.
 Великог зеку.
 Малог зеку!
 Па добро... малог.
 Имао је малог зеку...

Носио је свуда меду.
 Малог меду.
 Великог меду.
 Малог меду!
 Па добро... малог.
 Носио је малог меду...

И тако стално, уз причу прича,
 до истог краја: "Чича мича ...".
 Дека му каже: Готова прича.
 А унук своје: Мала прича.
 Па добро, мала!
 И наравно да је мала
 кад је цела у сан стала.

ДРУГАРИ

Кад му је тата цртао круг
Кроко је кликнуо: То је мој друг!
При том се сетио округлог лица,
на ком се њише мала сурлица.

Кад му је тата цртао око,
Слончић је викнуо: То је мој Кроко!
Зубати, репати, буљав ко сова,
препун је суза и љут због лова.

ЗЕЛЕНИ ВЕНАЦ

Кроки су причали о Зеленом венцу,
а то се допало водоземцу,
па решио чврсто, без дилеме,
да види тај Венац и купи семе.

Слончић је чуо за Крокин пут
и да га видите како је љут:
Сто посто, Кроко купује семе,
јер жели мени да прави проблеме.

Какво то семе Кроки треба?
слончић се пита, одговор вреба.
Ко би га знао. Баш је шашав.
јер уместо кесе, он носи чаршав.

ПОДАЦИ О АУТОРУ

Светозар Ђ. Радишић је рођен 20. јуна 1949. године у Лесковцу. Отац Ђорђе М. Радишић (1924–2013) рођен је у селу Липа код Бихаћа. Мајка Латинка Б. Радишић, девојачко презиме Тесла (1927–2014), рођена је у селу Клишевић, у Лици. Основну школу (1964) и гимназију (1968) завршио је у Вршцу. Војну академију противваздушне одбране (1972) завршио је у Задру. Командно-штабну академију КоВ ЈНА (1983), последипломске студије (1990) и докторат о теми „Управљање системом за изградњу борбене готовости“ завршио је у Центру високих војних школа ОС „Маршал Тито“ (односно у Центру војних школа Војске Југославије) у Београду.

Највиша дужност у Војсци била му је портпарол Војске Југославије. Обављао је високе функције у Гардијској моторизованој бригади, Кабинету ССНО, Управи за обуку и школство, Управи за информисање и морал Генералштаба Војске Југославије и Управи за стратегијске студије Савезног министарства одбране. Био је више година главни и одговорни уредник општевојног теоријског часописа „Војно дело“. У пензију је отишао (2005) са дужности помоћника за стратегије и доктрине у Кабинету начелника Генералштаба Војске Србије и Црне Горе. Предавао је у Школи националне одбране и на Последипломским студијама (смер – ратна вештина) у ЦВШ Војске Србије и Црне Горе. На листи је експерата за стратегију и доктрину, борбену готовост, „сведимензионалну одбрану“, „психолошки рат“, „неоружане облике агресије“ и „нови светски поредак“.

Објавио је више од 750 новинарских геополитичких анализа, десетину фељтона и више десетина научних, прегледних и стручних написа у часописима, зборницима радова и прилозима књига. Имао је више од 610 јавних наступа на трибинама, форумима, промоцијама, предавањима. У оквиру јавних наступа био је гост у 64 радио и 320 ТВ емисија (инсerti из ТВ наступа су све бројнији на www.youtube.com). У штампи је представљено

више од 760 и на интернету више од 770 прилога о његовој личности, истраживањима и научним ставовима.

Има свој сајт: www.svetozarradistic.com и фејзбук страницу: <https://www.facebook.com/RadisticSvetozar>.

На основу оцена експерата из области теорије ратовања и методологије ратне вештине, у теорију ратне вештине унео је: нову класификацију ратова; научно објашњење ратова у ванфизичкој и ванвојној сфери (неоружани облици агресије); дефиниције савршених и тоталних ратова; научно објашњење неокортикалног рата и сведимензионалне одбране; организационе моделе (симулације) за усавршавање борбене готовости; научно објашњење у вези с применом електромагнетног и вибраторног оружја и заштитом од тих врста оружја, и предвиђање ратова будућности у којима ће нестати простор као фактор рата. Теорији организације допринео је применом вишекритеријумског програмирања у друштвеним системима, обликовањем „мозга организације“, увођењем матричног односа између типова личности и врста интелигенције и предлогом да се великим системима управља на основу њихових симулација.

Поред научноистраживачког рада, бави се књижевношћу и публицистиком. Његови радови су превођени на немачки, руски, француски, италијански, енглески, бугарски, словеначки и јерменски језик. Осим на просторима Југославије, његови радови су објављивани у Немачкој, Бугарској, Шведској, Аустралији и Јерменији.

Објавио је следеће научно-популарне књиге: *Неокортикални рат* („Војна књига“, Београд, 1999), *Неокортикални рат 2* („Војна књига“, Београд, 2001), *Сатана се више не крије – Неокортикални рат против будућности* („Евро“, Београд, 2002), *Скривено мисаоно оружје*, („Мирослав“, Београд, 2003), *Рат свих против свих* („Мирослав“, Београд, 2004), *Магија у неокортикалном рату* („Мирослав“, Београд, 2005), *Док мисли стварају космос* („Пан-Пласт“, Београд, 2006), *Нестанак великог*

брата 2012 („Пан-Пласт“, Београд, 2007), *...Или нас неће бити* („Пан-Пласт“, Београд, 2008), *Гушење истине* („Пан-Пласт“, Београд, 2009), *Космички додир* („Пан-Пласт“, Београд, 2010), *Неокортикални рат 4* („Пан-Пласт“, Београд, 2011), *Како мислити – исцељивање информацијама* („Пан-Пласт“, Београд, 2011), *Освајање Слободе – ратови будућности* (S.Z.G.R. Joksimović, Београд, 2012), *Магичност мисли* („Пан-Пласт“, Београд, 2012), *Мисаони изазови* („Пан-Пласт“, Београд, 2013), *Док мисли стварају космос2* („Пан-Пласт“, Београд, 2014), *Неоружани облици агресије* („Пан-Пласт“, Београд, 2015), *Мислим – исцељивање информацијама* (друго, допуњено издање књиге *Како мислити – исцељивање информацијама* – „Пан-Пласт“, Београд, 2015), *WHILE THOUGHTS CREATE THE COSMOS*, дигитална књига, („New Look“, Београд, 2016), *Како излечити Запад* („Пан-Пласт“, Београд, 2016) и две књиге из области белетристике: *Тренуци истине* („Народни лист“, Задар, 1969) и *Мирује чемпрес* („Народни лист“, Задар, 1971).

Добитник је десетак домаћих и иностраних награда за литерарне, публицистичке и стручне радове и више одликовања.